

Menneke's

Derstfeest

EEN WAAR GEBEURD VERHAAL

DOOR NANNIE VAN WEHL

met ill. van H. VERSTIJNEN

Menneke is een klein wit hondje met op zijn kop een paar zwarte vlekken. Hij lijkt op een fox-terrier, doch is maar een heel gewoon hondje.

Menneke is al zestien jaar — dat 's oud voor een hondje. Maar hij is nog flink ter been — dat zal je wel horen.

Menneke is geboren en opgegroeid in een heel groot huis, in Rotterdam op de Hoge Oostzeedijk. Hij heeft daar heel wat meegemaakt. Zijn vrouw en de baas hadden veel kinderen, die allemaal dol waren op Menneke. Ze werden groot — en de een na de ander ging weg uit het grote huis. Telkens moest Menneke weer lopen zoeken, en vond de jonge baas of het kleine vrouwtje niet meer. Maar soms kwamen ze ineens terug, op bezoek, en dan was Menneke niet te houden; zo'n plezier had hij!

Eindelijk werd het heel stil in het grote huis — de baas was ziek. En op een droeve dag werd het huis nog stiller — de baas was dood. — Die vreselijke dagen achter de neergelaten gordijnen, toen de vrouw niets deed dan huilen!

Menneke liep zoekend door het huis en jankte zo nu en dan verlangend. — De arme vrouw kon het in het grote lege huis niet uithouden. Ze ging naar Den Haag, samenwonen met een dochter van haar. In een lief klein huis vlak bij de duinen. Menneke natuurlijk mee. —

Wonderlijk gauw was Menneke gewend in het nieuwe huis. Hij genoot van de wandelingen met de vrouwtjes, in bos of duin, of langs zee. Het was heus, of hij altijd een Haags hondje was geweest. Hij mocht al gauw alleen kleine wandelingetjes doen en knapjes vond hij dan zijn nieuwe huis terug. Precies elf maanden had Menneke in het nieuwe huis doorgebracht en alles

was al heel gewoon en gewend — toen wou het jonge vrouwtje zo graag eens de Kersttijd in Zwitserland doorbrengen en ze vroeg, of haar moeder mee wilde gaan. Nu, die wilde haar dochter graag dat plezier doen.

Maar hoe nu met Menneke? Een hond in een trein, in een hotel, is een grote last. — Vroeger bleef Menneke altijd thuis, als de baas en de vrouw op reis waren, want met het grote personeel was het huis nooit geheel onbewoond en Menneke had dus altijd zijn verzorging. Doch hier in het kleine huis was maar één meisje, dat ook in het grote huis gediend had en in Charlois woonde, dicht bij Rotterdam. Die vond 't natuurlijk wat fijn, om de Kersttijd thuis te gaan doorbrengen. — En kijk — die zou dan Menneke wel meenemen en goed voor hem zorgen.

Nu, daar twijfelde mevrouw niet aan en toen de dames afgereisd waren, ging het meisje met Menneke naar het station. In de trein gedroeg Menneke zich voorbeeldig. Maar hoe merkwaardig — toen de reizigers het station Delftse Poort naderden en de huizen van Rotterdam in het zicht kregen, werd Menneke opgewonden, spitste de oortjes, ging zo nu en dan op zijn trillende pootjes staan en keek uit. —

Mina dacht: „Zou Menneke nu toch warempel merken dat we in Rotterdam komen?”

Aan het station nam ze een taxi ter ere van Menneke.

Toen het tweetal Rotterdam doorreed, werd Menneke bepaald zenuwachtig. Hij keek door de portierruit van de auto en kefte telkens met korte keffen.

Voor de lezertjes, die de weg in Rotterdam niet kennen, moet ik er even bij vertellen, dat hij ver en ver uit de buurt van zijn oude huis bleef. Dat lag een heel eind naar het Oosten en de taxi voerde de reiskameraden eerst naar het Zuiden en toen naar het Westen.

Bij Mina's moeder aangekomen, liep hij onrustig naar de voordeur. Mina zei angstig:

„Nu schijnt Menneke toch te willen weglopen — en in Den Haag heeft hij dat helemaal niet geprobeerd.” —

Het werd een hele zorg voor Mina. Menneke was er bepaald op uit om weg te lopen. Nu mocht hij natuurlijk geen ogenblik alleen op straat en zelfs — o schande voor zo'n oud hondje, dat toch wijs genoeg moest zijn! — als Mina hem een luchtje liet scheppen, moest hij aan de lijn.

De Tweede Kerstdag ging Mina doorbrengen bij een vriendin van haar, die veel kleine kinderen had en daarom wou ze Menneke liever thuis laten. Ze gaf haar moeder wel twintig raadgevingen en waarschuwingen omtrent Menneke, en toch ging ze nog met een bezwaard hart heen.

De dames Weersma woonden in net zo'n mooi groot oud huis als waarin mevrouw Velders, Mennekes Vrouw, gewoond had.

Ze hadden het verschrikkelijk gevonden, toen ze haar oude bureu, die zulke goede vrienden van haar waren, hadden zien heengaan. En ze vonden het heel, heel erg, dat de meneer, die het huis van mevrouw Velders gekocht had, het helemaal liet afbreken. Zo'n mooi, oud, degelijk huis! En wat een vreselijk karwei, dat afbreken!

Dagen en weken beukten de breekwerktuigen op de solide oude muren — het lawaai was niet om uit te houden — karrevrachten eikenhouten deuren en kozijnen werden weggereden.

Een week of wat vóór Kerstmis werd met de bouw van een nieuw huis begonnen. Maar er kwam nog al eens oponthoud door regen en vorst. Zo was het werk met Kerstmis niet veel verder gevorderd dan de fundamenteu. Natuurlijk stond er een grote schutting voor het huis, die ver over het trottoir vooruitstak.

Op de tweede Kerstdag vierden de dames Weersma altijd haar eigen Kerstfeest. De eerste Kerstdag brachten ze door bij haar oudsten broer, met de hele familie. Dan legden ze onder de grote Kerstboom haar geschenken voor alle neefjes en nichtjes en namen deel aan het grote Kerstmaal, waarbij veel meer kinderen dan grote mensen aan tafel zaten: vrolijke kleine en grote kinderen, wier Kerstvreugde ten top steeg als de Kerstpudding werd binnengebracht. — Dan gingen alle lichten uit en de grote eetkamer werd hel verlicht door de hoge vlammen op de schotel rond de pudding. — De brandewijn in de diepe schotel was aangestoken en brandde in prachtige blauwe vlammen helemaal óp.

Na zulk een heel drukke dag vonden de dames Weersma, die niet jong meer waren, het heerlijk, de tweede Kerstdag rustig samen te vieren.

Met een klein Kerstboompje en een rustig Kerstmaaltje.

De tafel was al gezellig gedekt, versierd met een paar rode kaarsen, wat hulst en bosjes rode en witte Kerstrozen in zilveren vaasjes. De Kerstboom brandde al. Zo dadelijk zou de soep binnengebracht worden.

Toen de dames Weersma de zware overgordijnen van haar eetkamer wilden dichtdoen, zei de een tegen de ander.

„Het is net, of ik aanhoudend zachtjes janken hoor. Wees eens stil —”

De dames luisterden even oplettend. En ja — ze hoorden

zachtjes en zielig janken. Het geluid kwam voortdurend uit dezelfde richting.

Juffrouw Anna liep de kamer uit, sloeg een doek om hoofd en schouders en ging op straat. Met een paar passen stond ze bij de schutting. Ze boog zich voorover. — Ja, net als ze dacht — een klein hondje, een zwervertje zeker. — Het beestje had bepaald honger — ze zou het wat eten brengen en een oud kleedje om op te slapen. —

„Wat is er dan, mijn beestje? Wat is er dan?” zei ze.

Het hondje lichtte het kopje op. —

Intussen was juffrouw Marie haar zuster achterna gekomen en stond achter haar toen juffrouw Anna uitriep: „Maar ik geloof zeker, dat dat Menneke is!”

De arme doodmoede Menneke hief het kopje wat hoger en kefte toen. — Toen zonk hij weer machteloos ineen. —

„Marie, haal eens gauw een mandje met een kleedje erin, want wie weet, hoe bemodderd 't arme beest is. — Dan nemen we 'm mee naar binnen en dan telefoneren we aan de jonge mevrouw Velders, of ze eens even wil komen kijken, of dit niet Menneke van haar schoonmoeder is. — Je zult 't zien. — Maar hoe komt het beest terug, na elf maanden?” —

Menneke bracht heel wat stoornis en opschudding teweeg die tweede Kerstdag. Van de Kerstmaaltijd der dames Weersma kwam voorlopig niets. — Het hondje, of 't nu Menneke was of niet, moest eten en drinken hebben en gekoesterd worden bij de kachel. — Het modderige beestje baden of wassen, daar kon nog niets van komen — 't diertje was geheel uitgeput.

Doch toen Menneke wat gegeten en gedronken had, stonden zijn oogjes al wat beter.

Daar was de jonge mevrouw Velders, met haar auto.

„O zeker! zeker!” zei ze dadelijk. „Dat is Menneke! Die logeerde op Charlois bij Mina. Ach — dan is dat arme beestje helemaal van Charlois komen lopen, helemaal over de twee bruggen heen. Hoe heeft hij de weg kunnen vinden? Hij was nog nooit op Charlois geweest! En wat zal dat een verschrikkelijke teleurstelling voor hem geweest zijn, toen hij zijn oude huis niet eens meer terugvond, niets dan de schutting. — Menneke, wat heb jij een nare Kerstmis gehad —!”

Ze nam Menneke mee met mandje en al. — Morgen, als Menneke bij de centrale verwarming eens lekker de hele nacht had geslapen, zou ze hem wel schoonpoedelen.

Ze bedankte de dames voor haar zorgen en reed weg met Menneke in het mandje op de mat van de auto.

Toen Menneke nog weer eens wat gegeten en gedronken had, zette ze 't mandje in een donker, rustig hoekje bij de centrale verwarming en daar deed Menneke een tuk van uren.

Toen hij wakker werd, kon hij weer op zijn pootjes staan. Maar het duurde nog enige dagen, eer hij de oude Menneke was.

Mevrouw Velders schreef nog vóór ze naar bed ging een briefkaart naar Mina, want ze begreep, dat die heel ongerust zou zijn. Daar op Charlois had Menneke ook al heel wat onrust veroorzaakt! Mina's moeder had uren lang rondgelopen, al maar roepend:

En toen Mina 't hoorde, schrikte ze vreselijk en begreep niet, hoe ze na Nieuwjaar haar mevrouw onder de ogen moest komen, als Menneke dan nog niet gevonden was. —

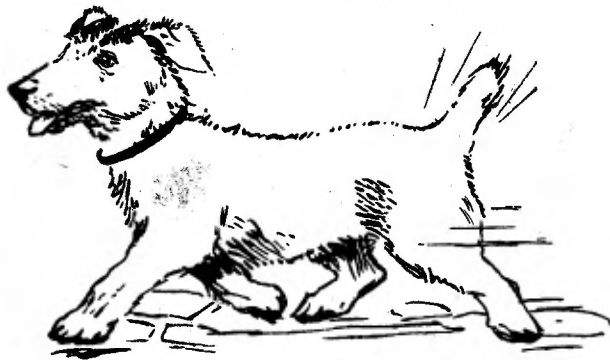
De jonge mevrouw Velders besloot Menneke bij zich te houden tot haar schoonmoeder terug was.

Dagen en dagen lang dacht hij er niet aan, zijn plaatsje bij de verwarming te verlaten.

Ook toen hij weer gewoon lopen kon, probeerde hij helemaal niet meer, om weg te lopen. Hij was immers nu in zijn geliefd Rotterdam — en zijn huis had hij toch niet kunnen vinden. —

De oude mevrouw Velders moest schreien, toen ze het verhaal hoorde.

Later, als de jonge mevrouw Velders in Den Haag bij haar schoonmoeder op bezoek kwam, was Menneke niet te houden van blijdschap. — Dan sprong hij keffend om haar heen. — Dan dacht hij toch zeker daar binnen in dat kleine schrandere kopje: „Hoera! hoera! Daar is mijn vriendin, die me zo goed geholpen heeft, toen ik 't zo bar te kwaad had!”

SPAANSE PEPER

Op het grijze gemberpotje,
rondgebukt en hoog van boord,
drijft een blauwe hengeltvisser
in zijn blauwe bootje voort.
En de Spaanse pepers steken,
donkergroen, oranj' en rood,
glad van jas, als een kastanje,
bijna wel een vinger groot,
over 't randje met hun koppen;
échte branies, zó brutaal.
„Vrolijk Kerstfeest” zeggen z' allen
in hun Spaanse-peper-taal.

C. WILKESHUIS.